

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינעו שליט"א

פרשת וארא | גיליון 11 | כ"ז בטבת תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וַתַּעַל הַצִּפְרָדֵּעַ וַתִּכַּס אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם"

בכל אדם יש את יסוד המסירות נפש שתרמו הצפרדעים בבריאה

נפש. ורואים את זה במכת הצפרדע, כאשר השם אמר לצפרדעים לבוא הם קפצו בתוך האש, נכנסו לתוך התנורים של המצרים מסרו את נפשם, הצפרדע נתן לאדם את הכוח למסור את החיים.

אז ע"פ זה אפשר לבאר ולומר, רבי עקיבא אומר לצפרדע לא הייתה מסירות נפש, כי בבריאה של הצפרדע לא נבראה עם מסירות נפש גדולה, אלא הייתה צפרדע אחת ונולדו עוד צפרדעים בדרך נס שמסרו את הנפש והם לא צפרדעים רגילים וטבעיים. אם כך ע"פ סברת רבי עקיבא אין מספיק כוח של מסירות נפש לאדם, כי לפי רבי עקיבא הצפרדעים נבראו על ידי נס, ואם כך הם לא תרמו לאדם כוח חזק בבריאת העולם של מסירות נפש.

אומר לו רבי אלעזר כלך מדברי הגדה, אנחנו כן קיבלנו כוח של מסירות נפש מהצפרדעים וזה הטבע שלהם, ולכן לך תלמד נגעים ואהלות. לכן היה קשה לרבי עקיבא כל חייו למסור נפש, וכל חייו היה מחכה לרגע לומר "שמע ישראל" במסירות נפש ורבי אלעזר אומר לו כלך מדברי הגדה כי אתה מחליש את הכוח של המסירות נפש.

וכמו שרואים (ילקו"ש תהלים, קנ) כאשר דוד המלך סיים לכתוב את ספר התהלים זחה עליו דעתו, המדרש אומר שבאה צפרדע לדוד ואמרה לו דוד למה זחה דעתך, אני כל רגע אומרת אלפי שירות לקב"ה, מיד דוד המלך שתק. ושאלנו איך צפרדע אחת יכולה להוכיח את דוד המלך, למה שתק דוד המלך? אלא אמרנו שהכוח של השבח וההלל להשם הוא מהצפרדע שתרמה בבריאת העולם, ולכן דוד שתק כי קיבל את הכוח מהצפרדע.

וניתן לפרש כך גם לגבי התחש שהייתה חיה שנבראה רק לצורך המשכן, אז שאלנו למה לא נבראה בבריאת העולם? אלא הגמרא אומרת שעורה של התחש היה יפה מאוד, ואם הייתה בבריאת העולם הייתה תורמת כוח יופי נדיר לאדם, ועם יופי כזה אנשים היו חוטאים הרבה, ולכן השם ברא אותה רק לצורך המשכן ולא בבריאת העולם.

הגמרא מספרת (סנהדרין זז:): שרבי אלעזר היה דורש על מכת צפרדע שהייתה צפרדע אחת שהשריצה ומילאה את כל מצרים, ורבי עקיבא היה דורש שהייתה צפרדע אחת שהמצרים היו מכים אותה, ומהמכות שהיכו אותה יצאו הרבה צפרדעים וזו הייתה מכת צפרדע. בא אליו רבי אלעזר ואמר לו עקיבא מה לך ולדברי הגדה, כלך מדברי הגדה ולך תלמד נגעים ואהלות, לא כך היה, אלא צפרדע אחת הייתה שרקה להם ובאו הרבה צפרדעים ולא כמו שאתה אומר שצפרדע אחת הייתה, והיכו אותה ויצאו הרבה צפרדעים מהצפרדע הזו.

צריך להקשות קושיה, התורה הקדושה זו תורה של כולנו ולכל אחד יש זכות לומר את דעתו בתורה, כל אחד יכול להתווכח וכל אחד יכול לומר את דעתו. רבי עקיבא רוצה לומר את דעתו שהייתה צפרדע אחת ומהמכות שהיכו אותה יצאו הרבה צפרדעים וזכותו לומר, למה משתיקין אותו שיפסיק לומר דברי הגדה ושילך לנגעים ואהלות? אז חשבנו לפרש ולומר, חז"ל אומרים לנו (ברכות סא): בשעה שהוציאו את ר' עקיבא להריגה זמן ק"ש היה והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל. ורבי עקיבא היה סובל יסורים קשים ביותר. תלמידיו ראו אותו ואמרו לו רבנו כך נראה אותך מת? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו, ואז פרחו נשמתו ונפטר. שואלים המפרשים מה הפירוש כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה מתי יבא לידי ואקיימנו?

אלא הפירוש הוא כך, הקב"ה ברא את האדם ביום השישי ולא בימים לפני, אחרי שברא את כל הבריאה אמר הקב"ה לכל החיות והעופות בואו נבנה משהו הטוב ביותר בעולם, וכל אחד יתרום את הטוב שלו, האריה תרם מהכוח שלו, הנשר תרם מהכוח שלו, כל חיה תרמה את הטוב שלה לבריאה שהולכת להיבראות, ומה נברא? האדם הראשון בחיר הבריאה, שיש בו כוחות מכל הבריאה כולה. ולכן המשנה אומרת (אבות ה, כ) "הו"י עז כנמר וקל כנֶשֶׁר, וְרַץ כְּצִי וְגִבּוֹר כְּאַרְיֵי" האדם יכול להיות עז כנמר כי הנמר תרם לאדם את העוזות שלו, וכך להיות קל כנשר כי כל הכוחות של החיות טמונים באדם.

מתי שתרמו כל החיות את הכוחות, הצפרדע נתן שתי כוחות לאדם, כוח אחד של השירה וההלל לאלוקים, והכוח השני כוח של מסירות

נפש הדי"ק

אדם צריך משום עניין בעולם, לא להיכנס לצער, לא להיכנס לעצבות, עצבות זה דבר מסוכן. עצבות זו מילה חמורה וכבדה מאד, היא נהייתה בפה של האנשים שכל מילה שניה: "אני עצוב", "קשה לי", "אני עצוב". לא, עצבות זה משהו שהוא מדרגה לעלות קדימה, לא מדרגה לרדת למטה, אלא מדרגה לעלות למעלה - זה הכוח של העצבות, שאדם צריך להשתמש בה, לא ח"ו ליפול לייאוש. יש מרירות, יש עצבות, אדם לא יכול להיות רוקד ושמח אם קרה לו נזק גדול ביותר - אז יש מציאות של מרירות, אבל עצבות זה דבר מסוכן.

זמנים שהאדם יהיה בעליה ובשמחה ובסיעתא דשמיא גדולה.

"וְשַׁמְתִּי פֶּדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמְּךָ"

ארבע הכוסות בליל הסדר וארבעת הדרכים לדרוש את התורה מתקנים את קלקול הדעת מהסטרא אחרא.

אנחנו רואים בפרשת השבוע הקב"ה אומר "וְשַׁמְתִּי פֶּדֶת" אומר רבי יעקב אבוחצירא (פתוחי חותם) האותיות פ"ת במילה פ'דתי יוצא בגימטריא לילית שלא טוב לומר את שמה. אומר רבי יעקב שבזכות ה' ארבע כוסות ששותים בליל הסדר עם ישראל, הארבע גלויות שבני ישראל גלו ונפדו והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי, עושים הפרדה בכוח של לילית בין האות פ' לאות ת', ובזכות האות ד' עם ישראל נגאלים מהכוח של לילית.

וכך אפשר לבאר על האות ד' הארבע כוסות ששותים בליל הסדר, אומר המדרש (במד"ר י, ח) הדעת מתחלקת בארבע חלקים, שנים בשתי החלקות וחסר בחלק אחד בלב. וכשאדם שותה יין אומר המדרש הוא פוגם בארבע מקומות אלו, כוס ראשונה פוגע בכליה ראשונה, כוס שניה בכליה השניה, כוס שלישית בלב וכוס רביעית בפה. וזה מה שכתוב על אדם הראשון ששתה יין על פי המאן דאמר שעץ הדעת היה יין, וכך הביא רעה לעולם. כשאדם שותה יין בשביל תאוה ובשביל דברים לא טובים נכנס יין יצא סוד (עירובין סה). נכנס יין שזה בגימטריא שבעים יצא סו"ד שגם יוצא בגימטריא שבעים.

לכן האדם צריך לדעת מתי ששותה יין בלי מחשבה, יוצא לו הכוח של הסוד של הסיעתא דשמיא וזה מה שאדם הראשון חטא. והכוח של הארבע כוסות האלה שנכנסים בין האות פ' לאות ת' הוא לתקן את הדעת של האדם, על ידי הארבע דרכים לדרוש את התורה שהם פרד"ס פ'שט ר'מז ד'רש ס'וד.

כך האדם, על ידי שמכניס את הארבע דרכים של הפרד"ס הוא מתקן את הקלקול של לילית שמצד הסטרא אחרא, שמחברת ומקלקלת כל חלקה טובה וזו הפדת שעם ישראל נגאל ונושע מכל דבר רע.

"וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שַׁדַּי וְשָׁמִי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם" אדם שברגעים קשים ובזמני נפילה נמצא באמונה ובבטחון יזכה לזמנים טובים ולעליה גדולה

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע, הקב"ה אומר למשה רבנו "וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שַׁדַּי וְשָׁמִי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם", הקב"ה מדבר אל משה רבנו בצורה קשה על זה שמשה רבנו מקשה ומכביד את זה שהקב"ה רוצה לשלוח אותו בשליחות לעם ישראל. נשאלת השאלה מה הפירוש ב"אל שדי", מדוע הקב"ה נקט דוקא בשם זה?

אלא אולי אפשר לפרש ע"פ הגמרא (חולין ס:) שטענה הלבנה לפני הקב"ה בגלל שאמרתי לפניך דבר הגון שאין שני מלכים שולטים בכתר אחד אתה ממעיט אותי, אמר הקב"ה ללבנה שגם הצדיקים עתידים להקראות על שמה יעקב הקטן שמואל הקטן דוד הקטן. וכך אפשר לבאר שהמילה שד"י בראשי תיבות יוצא שימואל, ד"וד י'יעקב גם בזמנים שיעקב אבינו היה בצער ובעונמת נפש גדולה ובזמנים שדוד נדרף והיה בצער גדול, כך גם שמואל שהיה אחד מהאמוראים הגדולים ולא זכה אפילו שיקראו לו רב שמואל, בזמנים הקשים האלה הם היו חזקים וידעו שיבואו זמנים אחרים שהם יהיו בעליה וחזיקו גדול הם קיבלו עליהם את מידת הדין של הירידה והנפילה בשמחה גדולה ובצורה הטובה ביותר.

וזה הפירוש "בְּאֵל שַׁדַּי וְשָׁמִי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם" שהשם שד"י מראה ללמוד מוסר מהצדיקים שימואל, ד"וד י'יעקב שהיו צדיקים וקדושי עליון ועברו תקופות קשות ובכל אופן עם כל הצער והכאב נשארו באמונה ובטחון גדול בקב"ה.

וכך כל יהודי צריך ללמוד יסוד גדול, הרבה פעמים בחיים אדם עובר תקופות וזמנים קשים שאדם נמצא בירידה ובנפילה בדברים לא הגיוניים, והאדם צריך ללמוד מהלבנה ומהצדיקים שימואל, ד"וד י'יעקב. וזו הגדולה של האדם שגם בזמנים קשים להישאר עם אמונה חזקה ובטחון וכך האדם צריך ללכת, ומתי שהאדם כך הולך יבואו

שניית הדי"ף

כבוד הרב אני מתחזק מאוד בשנים האחרונות ולאחרונה התלתתי לחוות חרדות. האם כבוד הרב יוכל לתת לי עצה איך לטפל בזה?

חרדות זה דבר רחב, צריך לדעת כל שאלה זה כמו דלת. להכניס משהו בדלת תשובה, לפעמים הדבר יותר מדי גדול והוא לא נכנס בדלת בשאלה, ולפעמים יותר מידי קטן והוא לא מכסה את כל הדלת. חרדה זה דבר רחב, מה זה חרדה? איך חרדה? כמה האדם צריך להבין מאיזה מקום החרדה, וגם ללכת אחורה לחפש ממה הפחדים והחרדה, פחדים מפרנסה? פחדים ממה? לחפש ולהרגיע את זה, לחפש מה המקור של החרדה ואיפה החרדה נמצאת.

וצריך גם לדעת, בן אדם שהיה לו פעם דבר של עצבות, משהו שהכעיס אותו או משהו שהפחיד אותו ובאותו הרגע הוא הריח איזה ריח, כל פעם שהוא יריח את אותו ריח אפילו אחרי עשרים שנה, פתאום נכנס לו איזה רגע של עצבות, רגע של חרדה. הריח מזכיר לו את החרדה שהייתה לו פעם.

גם עכשיו זה הזמן שכל שינוי מזג אוויר גורם חרדות, תחילת הקיץ חרדות, תחילת החורף חרדות. ועוד עכשיו כל מה שקורה, כל יום מפחידים את כולם, גם אם אדם אומר שהוא לא פוחד בסוף זה חוזר ועושה חרדות. כל אחד יחפור עמוק לחפש מה הנקודה שגרמה לו את החרדה, וללכת לפתור את אותה הנקודה. ומתי שפותר את אותה נקודה זה מקל עליו.

לפעמים זה דברים שיש אצל אדם בגוף שלו, יותר זרמים של דבר או פחות זרמים של דבר ואז צריך רופא טוב שיודע לאזן את הדברים ולפעמים זה דברים שבנפש. אדם צריך להילחם עם הנפש שלו קודם כל בינו לבין עצמו לחפש את הבעיה ולפתור אותה. ואם זה חמור מאוד וזה מוגזם, עם דעת תורה אמיתית, זה דבר של איזונים.

"והמטה אשר נהפך לנחש תקח בידך"
כוח האמונה שלומדים מהמטה

בקב"ה, הוא יזכה לברכה והצלחה וכל הטוב.

"וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצאם אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים"
הכוח הגדול של זכות אבות עומד לדורות הבאים גם כשהאבות לא בחיים.

אנחנו רואים שהקב"ה אומר למשה רבנו ללכת אל פרעה, ופתאום רואים דבר של פלא גדול התורה מתחילה לספר לנו את הייחוס של עם ישראל "אלה ראשי בית אבותם בני ראובן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל" ראובן וילדיו, שמעון וילדיו, לוי וילדיו מגיעים למשה רבנו ואהרן מספרים את הענף המשפחתי שלהם ופה נעצר הייחוס לא ממשיכים לשבטים הבאים. ואז התורה ממשיכה ומספרת לנו שמשה רבנו בא אל פרעה לדבר איתו לגאול את בני ישראל ממצרים. אם כך צריך להבין, אם התורה מספרת לנו את הייחוס של עם ישראל נתחיל מראובן עד סוף השבטים למה להגיע עד לוי ושם לעצור?

ועוד שאלה יש לשאול, כשמשה הולך לפרעה, הקב"ה מצווה אותו "כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לנו מופת ואמרתי אל אהרן קח את מטף והשלך לפני פרעה יהי לתינין" לקחת את המקל לזרוק אותו לרצפה ושיהפך לנחש. פרעה קורא לחרטומים הם לוקחים את המקלות שלהם זורקים אותם וגם המקלות שלהם נהפכים לנחשים. המטה של אהרן חוזר להיות מקל ואומרת התורה "ויבלע מטה אהרן את מטתם" שהמטה של אהרן בולע את כל הנחשים של החרטומים. נשאלת השאלה אם רוצים לעשות נס שהנחש יבלע את הנחשים של החרטומים אז שהנחש יבלע, למה הנחש חוזר להיות מקל והמקל בולע את הנחשים?

אלא אפשר לפרש יסוד מפחיד שהמקל מסמל את זכות האבות, הקב"ה שואל את משה "מה זה בידך ויאמר מטה" (שמות ד, ב), באיזה כוח תבוא לפרעה - במקל, משה רבנו מראה לפרעה את המקל שמסמל את הזכות האבות, ופרעה אומר לו באיזה זכות אתה בא אלי לגאול את בני ישראל, עם ישראל רשעים מה אלו עובדי עבודה זרה אף אלו עובדי עבודה זרה, באיזה כוח אתה רוצה שיגאלו?

אומר משה רבנו בכוח המקל זכות האבות, זורקים את המקל, נהפך לנחש דבר חי, הדבר החי חוזר להיות מקל שהוא יבש והוא כלום, ואז הדבר היבש כמו מת בולע את הנחשים. מה זה זכות אבות? גם אם הורים וסבות נפטרו, עדין הכוח שלהם חי וקיים. והיו מתחמם כנגד ארון של חכמים, והיו זהיר בנחלתן שלא תפנה, שששיכתן נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כנחלי אש (אבות ב, י) גם אם הנחש לא קיים והמקל נהייה יבש, עדיין המקל יכול לבלוע.

זה מה שמראה משה לפרעה תיזהר מדבר אחד מזכות אבות, לכן מונה התורה מראובן עד משה ואהרן שהלכו בזכות האבות. וכמו שאמרנו בעבר אם יש לפני האדם ללכת לרב לקבל ברכה או לקבר צדיק שנפטר להתפלל, לאן ילך? ילך לקבר הצדיק, כי שם יש כוח גדול למקל הזה היבש של זכות אבות יותר מהנחש שנושך.

אנחנו רואים בפרשת השבוע ובכלל בפרשות האלה שמשה רבנו עשה ניסים מעל הטבע, וכל מקום שהלך משה רבנו, הלך עם המטה עם המקל שהיה לו "ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האות" (שמות ד, יז). משה רבנו קרע את הים, הרים את המטה והים נקרע לשניים. הרבה מהניסים והנפלאות במצרים היו עם המטה. הקב"ה אומר למשה רבנו לשכנע את בני ישראל שיאמינו שהקב"ה שלח אותו על ידי שיקח את המקל ויזרוק אותו, המקל נהפך לנחש ואחרי שהקב"ה אומר למשה שיגע בזנב הוא חוזר להיות מקל. הרבה דברים גדולים היו על ידי המטה שהיה למשה רבנו, מה היה שורש המטה הזה, מאיפה המקל הזה שהיה אצל משה רבנו?

אלא אפשר לפרש ולומר, רבותינו הקדושים אומרים (פרקי דרבי אליעזר, מ) שהמטה הזה היה אצל אדם הראשון, אחרי כן עבר לאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב. התורה הקדושה מספרת מתי שיעקב ברח מעשו, עשו שלח את אליפז להרוג את יעקב ויעקב נתן לאליפז את כל רכושו, יעקב אבינו נשאר בלי כלום בחיים רק עם המטה ואמר "כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מננות" (בראשית לב, יא). זה אותו מטה שהיה אצל יהודה כשתמר ביקשה את המטה הפתיל והחותם "ויתאמר חתמך ופתילך ומטף אשר בידך ויתן לה" (בראשית לח, יח), זה אותו מטה שהיה אצל משה רבנו. המדרש (ילקוט שמעוני) מספר מתי שמשה רבנו ברח ממצרים אחרי שהרג את המצרי שהרג איש עברי, הגיע לבית של יתרו. בבית של יתרו היה מקל שהיה תקוע באדמה, ויתרו היה אומר מי שיוציא את המקל הזה, יתן לו את צפורה בתו לאשה. כל מי שניסה להוציא את המטה לא הצליח, עד שבא משה רבנו ושלף את המטה. זה המטה שהיה אצל משה רבנו ואיתו קרע את הים, עשה את העשר מכות, זה המטה שהיה גם אצל אהרן אחיו והוא המשיך אצל כל מנהיגי ונדולי עם ישראל. כך גם מתי שבנו בני ישראל את המשכן במדבר, המטה הזה שימש לבריה התיכון במשכן שהיה העמוד שדרה של כל המשכן. המטה הזה היה בעל כוחות ויכולות גדולים שאין להם שני והוא סימל את כל הדברים הגדולים שהיו וקרו לעם ישראל.

אם ניקח את המילה מק"ל בראשי תיבות יוצא מ'עולם ק'יוונו ל'ך. האמונה של האדם בקב"ה צריכה להיות אמונה מוחלטת, אדם צריך כל הזמן לקוות לקב"ה, האמונה שאנחנו מאמינים בקב"ה צריכה להיות כמו המטה מ'עולם ק'יוונו ל'ך, אמונה נצחית וחזקה. וכמו שהגמרא אומרת (סנהדרין כ:): על שלמה המלך שמלך על העליונים על השמים ועל אשמדאי ועל התחתונים, אחרי כן רק על ירושלים, רק לתחתונים, אחרי כן רק על ארץ ישראל, אחרי כן רק על ירושלים, אחרי כן רק על ביתו, ואח"כ מטתו ולבסוף מלך רק על מקלו. שלמה המלך איבד את הכל ומה שנשאר איתו בסוף זו רק האמונה שהייתה לו, וזה מה שנאמר שמלך על מקלו מ'עולם ק'יוונו ל'ך, עם אמונה מוחלטת.

המקל מסמל על אמונה ודבקות בקב"ה, וזה הכוח של אבות העולם שהיה להם תמימות גדולה ואמונה גדולה בקב"ה. לכן האדם צריך לחזק את האמונה בכל כוחו בקב"ה וכמה שהאדם מחזק את האמונה

סגולות הרי"ף

מובא ברבנו ה"פלא יועץ" שאדם שמתקשה בשידוכים יקפיד מאד בעניין ברכת הלבנה ובזכות כוח של ברכת הלבנה, אומר רבנו הפלא יועץ, אדם יזכה שהזיווג שלו יזדרז ויבוא במהרה. השתדלו צדיקים להקפיד בכל הכוח בברכת הלבנה, מובאת ב"שבות יעקב" שאלה שבוש ושבחו אותה קהילה שלא הספיקו לעשות ברכת הלבנה משום שבאותו חודש היו עניים והלבנה היתה מכוסה ובאותה קהילה הרב פסק לעשות תענית על זה שלא עשו ברכת הלבנה. ושאלו את השבות יעקב האם צריך לעשות תענית, האם יש לזה מקור או אין לזה מקור. השבות יעקב מפלפל ואומר שאין לזה מקור, אבל בכל אופן העניין של ברכת הלבנה הוא חשוב ביותר והכוח של ברכת הלבנה הוא כוח גדול ביותר וצריך להקפיד בזה הקפדה גדולה ביותר, לכן מי שלא זכה לזיווג, יזדרז בכל כוחו להקפיד בברכת הלבנה ולזרז את הציבור בעניין ברכת הלבנה.

סעודה רביעית

סיפורי הריף

קללה וחורבן תהיה על ראשו. אנשי האליאנס מיד פעלו עם הממשלה ועשו חוק במדינה שחייב ללמוד בבתי ספר ולא בתלמודי תורה, ומאותו רגע כל הורי הילדים פחדו להוציא את ילדיהם ולהחזירם לתלמודי תורה. כששמע זאת רבי ישראל, מיד נסע לעיר הבירה לאותו שר משטרה אשר חי בזכות ברכתו. כשהגיע לבניין הממשלה, שלח שיאמרו לו שרבי ישראל מחכה בחוץ ורוצה לראותו. אותו שר ששמו היה אופקיר, כששמע שרבי ישראל בחוץ עצר באמצע ישיבה עם המלך והשרים ויצא לרבי ישראל. עמד רבי ישראל ודרש ממנו לבטל את החוק המ חייב את ילדי ישראל לצאת מהתלמודי תורה וללמוד בבתי ספר של האליאנס. אמר אופקיר לרבי ישראל, אני שר הצבא והמשטרה אני אחראי על החינוך. אמר לו רבי ישראל, מרגע זה תהיה גם שר החינוך. אמר השר לרבי ישראל, אם אהיה שר החינוך, כל אשר תורה לי אעשה. נפרד השר מרבי ישראל וחזר לישיבה לפני המלך, כשכנס עמדו כל השרים ומחאו לו כף, ואמרו לו מול טוב המלך הוסיף על תפקידך עוד תפקיד, להיות שר החינוך לשפר ולסדר את החינוך במלכות. החל"ט ראשונה שהחליט באותה שעה, לבטל את החיוב של ילדי ישראל ללמוד בבית ספר האליאנס.

ידוע כי רבי ישראל היה בנו של רבי מסעוד, ורבי מסעוד היה בנו של "אביר יעקב". כשנולד רבי ישראל רצה אביו לקרוא לו יעקב על שם אביר יעקב, אך פחד מגודל וקדושת השם, לכן אמר נקרא שמו ישראל ובתוך ישראל יש גם את השם יעקב, כפי שאמר המלאך ליעקב (בראשית לה, י) "לא יקרא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל". רבי ישראל נולד ביום ראש השנה ומקטנותו חזו וראו כולם שאור גדול טמון בו. וידוע כשפגש רבי ישראל את רבי מרדכי שרעבי, לאחר זמן אמר רבי מרדכי שרעבי לרבי ישראל ששאל את רבי יעקב אבוחצירא על נשמת נכדו, ואמר לו רבי יעקב שנשמתו היא נשמת חיזקיה מלך יהודה. וחשבנו לומר ידוע המעשה עם חיזקיה המלך כאשר חלה ונטע למות, אמר חיזקיה לישיעה הנביא כך מקובלני מבית אבא אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים (ברכות י, א), ועל ידי תפילה אפשר לשנות כל צרה. וידוע, שזה אחד מן הכינויים אשר כינו את רבי ישראל "באבא סאלי" מלשון תפילה.

בגיל צעיר הוכתר באבא סאלי להיות אב בית דין של כל המחוז במרוקו ובאותו מחוז היה מושל קשה ואכזר אשר כולם פחדו ממנו פחד גדול והיהודים לא מצאו דרך איך לקרבו אליהם. באחד הימים, אחת המשפחות החשובות של היהודים הכינו סעודה גדולה ומפוארת לכבוד המושל וכל טובי הקהל הזומנו לאותה סעודה ואף את רבי ישראל הזמינו. המושל אשר נכנס כבוד, ישב בשמחה מרובה והיהודים שמחו שמחה גדולה, הנה זוכים לראות את ליבו ולקרבו אליהם. אך כאשר נכנס רבי ישראל, רבי ישראל נהג בובביזיון גדול, ישב לידו ולא נשא לו פנים. לאחר זמן מועט לקח רבי ישראל את המקל והחל לחבוט בו בקרקע, המושל קם בכעס גדול ויצא מן הסעודה. פחד גדול, אימה וחרדה נפל על כל הקהל, אך רבי ישראל היה שלם בעצמו וחזר לביתו בשמחה גדולה. באמצע הלילה, בנו של המושל קדח מחום והתחיל מצבו להתדרדר עד כדי סכנת חיים, המושל הצטער ופחד פחד גדול על בנו, קראו לכל הרופאים ואף רופא לא מצא מזור למחלתו. אמרו יועצי המושל למושל, שמא קללת הצדיק פגעה בבנו, פחד המושל ושלח לקרוא לרבי ישראל לביתו, הגיע רבי ישראל עמד המושל וביקש את סליחת הרב אם פגע בו. הוציא רבי ישראל מכיסו את השעון של עטרת ראשנו, אחיו הגדול רבי דוד אבוחצירא ושם את השעון מתחת הכרית של הילד. והנה, אחרי כמה שעות הילד התרפא וקם ממיטת חוליו ומאז אותו מושל עזר ליהודים בכל אשר היו צריכים. אותו בן של המושל גדל וזכה לגדולה גדולה, ונהיה שר בממשלת המלך האחראי על כל הצבא והמשטרה, ובכל זמן היה בא לקבל את ברכת הצדיק, ושלוש ושלושה היו ליהודים בזמן ההוא.

באחת מנסיעותיו של רבי ישראל לארץ הקודש, באו למרוקו האליאנס אשר לקחו את הילדים לבתי ספר עם חינוך אשר לא על פי התורה ובזמן שרבי ישראל לא היה בביתו הוציאו את כל ילדי ישראל מהתלמודי תורה לבתי ספר עם דעות חיצוניות. כשחזר רבי ישראל מצא חורבן גדול, מיד עשה אסיפה גדולה בעיר וציווה ואמר, מי שלא יוציא את בניו מבית ספר אליאנס ויחזור לתלמוד תורה,

ספר דברים
זה הכי אחי!

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G

מחיר: 10 ש"ח
מחיר: 15 ש"ח
מחיר: 20 ש"ח

100 שעות
בהתקן אחד

דיסק און קיי חדש עם כל השיעורים האחרונים של כ"ק האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
55 תיקיות לפי פרשיות השבוע ושיעורים קצרים. חובה בכל בית !!
מכון תורת יאשיהו << * 8260 או 053-735-5074